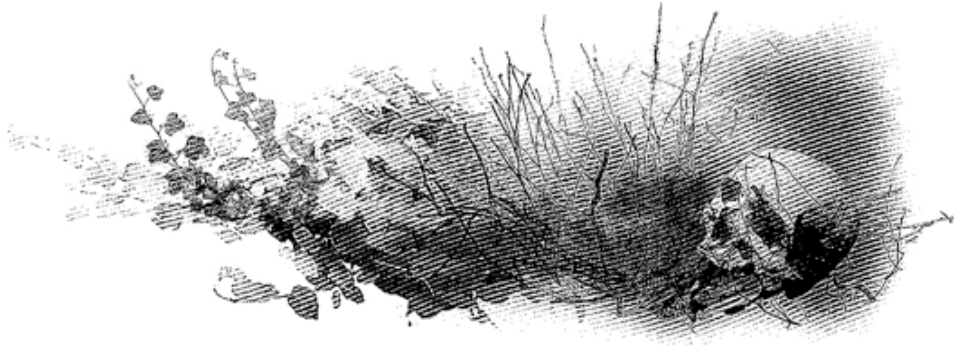


## ΖΗΤΗΜΑ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΘΑΝΑΤΟΥ



**ΕΔΑΦΙΟ ΜΝΗΜΗΣ:** «Διότι λύχνος είναι η εντολή, και φως ο νόμος, και οι έλεγχοι της παιδείας οδός ζωής.» Παροιμίες 6/ζ' 23.

Για τη μελέτη αυτής της εβδομάδας, διαβάστε: Ματθ. 5/ε' 21-30, Παρ. 6/ζ' 21, 7/ζ' 3, Παρ. 6/ζ' 23, 7/ζ' 2, 6/ζ' 24, 30, 31, Παρ. 7/ζ' 26,27.

Δύο αδέρφια θα έμεναν για λίγο μόνα στο σπίτι. Προτού φύγει η μητέρα τους, τους απαγόρευσε να φάνε από το γλυκό που είχε φτιάξει και για να βεβαιωθεί ότι θα την άκουγαν, τους απείλησε με τιμωρία.

Σχεδόν αμέσως μόλις έφυγε η μητέρα, τα αγόρια αποφάσισαν να φάνε το γλυκό. «Ε, δεν θα μας σκοτώσει κιόλας», σκέφτηκαν. «Ας φάμε!»

Στις Παροιμίες, ωστόσο, πραγματεύονται ζητήματα ζωής και θανάτου. Η γλώσσα που χρησιμοποιείται είναι έντονη. Βέβαια, και ο Ιησούς χρησιμοποίησε έντονη γλώσσα όταν αναφέρθηκε σε ζητήματα αιώνιας ζωής και θανάτου (δείτε Ματθ. 5/ε' 21-30). Εν τέλει, η αιώνια κατάληξή μας κρίνεται από τις αποφάσεις που παίρνουμε τώρα. Γι' αυτό πρέπει να εκτιμήσουμε τη σπουδή της έντονης γλώσσας.



Παρουσιάζει η έκδοση για  
iBooks της **Σχολής**  
**Σαββάτου**

Επίσης και σε PDF εντελώς δωρεάν!

[www.believechannel.org](http://www.believechannel.org)



Κυριακή 11 Ιανουαρίου

## Ο ΝΟΜΟΣ ΣΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ

Διαβάστε Παρ. 6/ς' 21 και 7/ζ' 3. Πώς πρέπει να εκλάβουμε αυτές τις απεικονίσεις όσον αφορά τη σχέση μας με το νόμο του Θεού;

Η καρδιά είναι η θέση των σκέψεων και των συναισθημάτων. Λέγοντάς μας να ράψουμε το νόμο στην καρδιά μας (Παρ. 6/ς' 21) θέλει να τονίσει το πόσο στενή σχέση πρέπει να έχουμε με το νόμο. Δεν πρέπει ούτε για μία στιγμή να χάσουμε την επαφή μας με το νόμο, επειδή ο νόμος είναι που ορίζει την αμαρτία (Ρωμ. 7/ζ' 7). Επιπλέον, τονίζει ότι ο νόμος πρέπει να χαραχθεί στις πλάκες της καρδιάς μας (Παρ. 7/ζ' 3), όπως ακριβώς χαραχθηκαν οι Δέκα Εντολές από τον Θεό στις λίθινες πλάκες (Εξ. 24/κδ' 12). Το χαραχθεί ο νόμος στην καρδιά σημαίνει να διαποτίσει τα κίνητρά μας, τις κρυφές προθέσεις μας, και να γίνει μέρος του εαυτού μας. Είναι ένας τρόπος να φανεί, «ο Χριστός εις εσάς» (Κολ. 1/α' 27).

Το να δέσουμε τον νόμο γύρω από το λαιμό μας, σημαίνει ότι είναι απαραίτητο να τον έχουμε πάντοτε μαζί μας. Από την αρχαιότητα, οι άνθρωποι έδεναν στο λαιμό τα πολύτιμα αντικείμενά τους. Το δέσιμο του νόμου στο δάχτυλο, δείχνει στη διαρκή δέσμευση να κάνουμε το νόμο, πράξη. Ο νόμος πρέπει να επηρεάζει όχι μόνο τις μεγάλες μας επιλογές, αλλά και τις μικρότερες (δείτε Λουκά 16/ις' 10).

Αν και η βιβλική πρόθεση αυτών των απεικονίσεων ήταν καθαρά συμβολική, αξίζει να σημειώσουμε ότι αυτά τα σύμβολα πήραν κυριολεκτική μορφή στην Ιουδαϊκή, Χριστιανική, και Μουσουλμανική παράδοση. Το βλέπουμε με το Ιουδαϊκό tephillin γύρω από το κεφάλι και τα δάχτυλα, τους Χριστιανικούς σταυρούς στο λαιμό, και το Μουσουλμανικό (και Χριστιανικό) κομποσκοίνι στο χέρι.

**ΣΚΕΨΗ:** Τα σύμβολα μπορούν να μας βοηθήσουν, ωστόσο, γιατί θα πρέπει να είμαστε προσεκτικοί να μην πάρουμε στην κυριολεξία αυτά που εκπροσωπούν;

Δευτέρα 12 Ιανουαρίου

## ΦΩΣ ΚΑΙ ΖΩΗ

Διαβάστε Παρ. 6/ς' 23. Πώς σχετίζεται ο νόμος με το «φως»;

Στην Αγία Γραφή, ο λόγος του Θεού ή ο νόμος Του παρομοιάζονται με το φως: «Λύχνος εις τους πόδας μου είναι ο λόγος σου, και φως εις τας τρίβους μου» (Ψαλμ. 119/ριθ' 105). Όπως ακριβώς το φως μας δείχνει που να βαδίσουμε, ο νόμος μας βοηθά να μένουμε στη σωστή πορεία. Όταν βρισκόμαστε μπροστά σε ηθικές επιλογές μας δείχνει ποια είναι η σωστή επιλογή, ακόμη κι όταν κάποιες αιτίες ή προσωπικές σκοπιμότητες μας φέρουν στον πειρασμό να απορρίψουμε το νόμο.

Ποια παραδείγματα ανθρώπων έχουμε στην Αγία Γραφή που ακολούθησαν το νόμο του Θεού παρά τις ισχυρές αιτίες που είχαν να μην το κάνουν; Τι μπορούμε να διδαχθούμε από την υπακοή τους; Σε ποιες περιπτώσεις η επιλογή τους να μείνουν πιστοί έμοιαζε, ανθρωπίνως, λανθασμένη;

Διαβάστε Παρ. 6/ς' 23 μαζί με Παρ. 7/ζ' 2. Γιατί ο νόμος σχετίζεται με τη «ζωή»;

Από την Πτώση και έπειτα, η ελπίδα μας για αιώνια ζωή δεν στηρίζεται στο νόμο, αλλά μόνο στην πίστη μας στον Χριστό. Ωστόσο, η υπακοή στο νόμο και στις αρχές, εξακολουθεί να έχει καίριο ρόλο στη ζωή της πίστης (δείτε Ματθ. 19/ιθ' 17, Αποκ. 14/ιδ' 12). Δείχνουμε υπακοή επειδή, όπως είπε ο Κύριος στον Ισραήλ χιλιάδες χρόνια πριν, «Εγώ είμαι Κύριος ο Θεός σας» (Λευιτ. 18/ιη' 4). Ο νόμος του Θεού σχετίζεται με τη «ζωή» επειδή ο Θεός είναι η πηγή της ζωής μας. Αυτή η αρχή παρουσιάζει την αληθινή πνευματικότητα: εμπιστευόμαστε τον Θεό και τις υποσχέσεις Του για την παρούσα ζωή μας, όπως ακριβώς εμπιστευόμαστε τις υποσχέσεις Του για την αιώνια ζωή.

**ΣΚΕΨΗ:** Ο Ιησούς είπε: «Εγώ είμαι το φως του κόσμου. Όστις ακολουθεί εμέ, δεν θέλει περιπατήσει εις το σκότος, αλλά θέλει έχει το φως της ζωής» (Ιωάν. 8/η' 12). Πώς βιώσατε αυτήν την υπέροχη υπόσχεση στην πορεία σας με τον Κύριο;

Τρίτη 13 Ιανουαρίου

## ΠΟΛΕΜΩΝΤΑΣ ΤΟΝ ΠΕΙΡΑΣΜΟ

Όπως είδαμε στις Παρ. 6/ς' 23 υπό την καθοδήγηση του Αγίου Πνεύματος, το φως και η ζωή συνδέονται άμεσα με το νόμο του Θεού. Στα επόμενα εδάφια δίνεται ένα παράδειγμα για το πώς ο νόμος, ως φως και ζωή, μπορεί να μας παρέχει πνευματική προστασία.

Για ποιο πράγμα προειδοποιούμαστε στις Παρ. 6/ς' 24; Πέρα από την προφανή, ποια άλλη προειδοποίηση βρίσκουμε εδώ;

Όταν ένας πιστός βρίσκεται σε πειρασμό, ο μεγαλύτερος πειρασμός του είναι να βρει μία θρησκευτική δικαιολογία για να δικαιώσει την αμαρτία του. Το να χρησιμοποιούμε τον Θεό για να δικαιολογήσουμε την ανήθικη συμπεριφορά μας δεν είναι μόνο τρομερή βλασφημία αλλά και μία μεγάλη απάτη. Εάν κάποιος σκέφτεται ότι «ο Θεός είναι μαζί μου» ακόμη και σε περιπτώσεις πορνείας, τότε τι μπορείτε να του πείτε; «Ο Θεός μου έφερε αυτόν/ήν για να είμαστε μαζί.» Εάν αυτό πιστεύουν, ποιος ή τι μπορεί να αμφισβητήσει εκείνο το οποίο ο «Θεός» τούς έδειξε;

Προσέξτε ότι δεν σαγηνεύει μόνο με την εξωτερική ομορφιά, αλλά χρησιμοποιεί και κολακευτικά λόγια για να ρίξει το θύμα στην παγίδα. Πόσες φορές ενδίδουν άνδρες και γυναίκες εξαιτίας κάποιων κολακευτικών λόγων που πολλές φορές ήταν καλυμμένοι και με θρησκευτική ορολογία; Αυτή είναι η απάτη για την οποία ο συγγραφέας των Παροιμιών θέλει να μας προειδοποιήσει.

Ο νόμος είναι το τέλει αντίδοτο ενάντια στα κολακευτικά λόγια «γυναικός αλλοτριάς». Η προσταγή του νόμου και το καθήκον της υπακοής θα μας βοηθήσουν να αντισταθούμε στα ψεύτικα λόγια που μοιάζουν τόσο αληθινά και όμορφα, και με πλάνη και κολακεία μας εξυψώνουν. Επίσης ο πειρασμός μπορεί να έρθει μέσω πρόφασης πνευματικής ανάγκης, και έτσι επικίνδυνα «η αγάπη του Θεού» να δικαιολογήσει την αμαρτία.

**ΣΚΕΨΗ:** Σκεφτείτε πόσο εύκολο είναι να δικαιολογήσουμε τις οποιεσδήποτε λάθος ενέργειές μας στο όνομα της πίστης. Γιατί η απόλυτη αφοσίωσή μας στο νόμο του Θεού είναι η μοναδική μας προστασία ενάντια στα επικίνδυνα παιχνίδια που παίζει το μυαλό μας;

Τετάρτη 14 Ιανουαρίου

## «ΜΗ ΚΛΕΨΗΣ»

Αμέσως μετά την προειδοποίησή του για την πορνεία (Παρ. 6/ς' 24-29), ο συγγραφέας αναφέρεται σε μία άλλη αμαρτία: στην κλεψιά (εδ. 30,31). Η σχέση μεταξύ των δύο εντολών δείχνει πως η ανυπακοή στη μία εντολή μπορεί να επηρεάσει την υπακοή μας στις άλλες. Το να συμβιβάζεις ή να τηρείς επιλεκτικά το νόμο του Θεού, μπορεί να είναι ακόμη πιο επικίνδυνο από ότι η ολοκληρωτική παρακοή του νόμου. «Το ισχυρότερο προπύργιο του κακού στον κόσμο δεν είναι η κακοήθης ζωή του παραδομένου στην αμαρτία ανθρώπου ή του εξαχρειωμένου απόκληρου της κοινωνίας. Είναι η ζωή εκείνη που κατά τα άλλα παρουσιάζεται ενάρετη, έντιμη και ευγενής, αλλά στην οποία εμφωλεύει μια αμαρτία ή υποθάλπεται κάποιο κακό. Εκείνος που, προικισμένος με τα ανώτερα διανοήματα της ζωής, εσκεμμένα παραβαίνει μία εντολή από τον άγιο νόμο του Θεού, διαστρέφει τα ευγενή προσόντα του σε δόλωμα της αμαρτίας.» Ε. Χουάιτ, Ε. σ.137. Διαβάστε Παρ. 6/ς' 30,31. Τι μας λένε αυτά τα εδάφια για την πράξη ενός απελπισμένου; Η φτώχεια και η ανάγκη δεν δικαιολογούν την κλεψιά. Ο κλέφτης είναι ένοχος ακόμη κι «όταν πεινά» (εδ. 30). Αν και δεν πρέπει να περιφρονηθεί κάποιος που έκλεψε επειδή πεινούσε, πρέπει ωστόσο να επιστρέψει επταπλάσιως εκείνο το οποίο έκλεψε, δείχνοντας έτσι ότι η κατάστασή του δεν αποτελεί δικαιολογία για την αμαρτία του. Από την άλλη, η Αγία Γραφή επιμένει ότι είναι καθήκον μας να καλύπτουμε τις ανάγκες των φτωχών για να μην αναγκαστούν ποτέ να κλέψουν για την επιβίωσή τους (Δευτ. 15/ιε' 7,8).

Προκαλεί ενδιαφέρον το γεγονός ότι μετά την κλεψιά, το κείμενο επιστρέφει και πάλι στην πορνεία (Παρ. 6/ς' 32-35). Οι δύο αμαρτίες είναι υπό μία έννοια παρόμοιες. Και οι δύο περιπτώσεις έχουν να κάνουν με την αρπαγή κάτι που ανήκει σε άλλον. Η μεγάλη διαφορά ωστόσο έγκειται στο ότι στην κλεψιά πρόκειται για ένα αντικείμενο, ενώ στη μοιχεία η απώλεια είναι πολλή μεγαλύτερης αξίας. Σε ορισμένες περιπτώσεις κλεψίματος μάλιστα, μπορεί να γίνει αποκατάσταση, ενώ σε περιπτώσεις μοιχείας, όπου στο γάμο μπορεί να υπάρχουν και παιδιά, η ζημιά μπορεί να είναι και ανεπανόρθωτη. «“Μη μοιχεύσης.” Η εντολή αυτή απαγορεύει όχι μόνον ανήθικες πράξεις, αλλά και σαρκικές σκέψεις και επιθυμίες, ή κάθε συνήθεια που τις διεγείρει. Ο Χριστός που δίδαξε την ανυπολόγιστης σημασίας υποχρέωση προς το νόμο του Θεού, χαρακτήρισε την πονηρή σκέψη ή το πονηρό βλέμμα αμαρτία ισόβαθμη με την παράνομη πράξη.» Ε. Χουάιτ, Π.Π. σ.285,286.

Πέμπτη 15 Ιανουαρίου

## Η ΑΠΕΙΛΗ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Συνήθως οι άνθρωποι δεν σκέφτονται το θάνατο όταν αμαρτάνουν, αλλά την απόλαυση που θα λάβουν από την αμαρτία τους. Επίσης, δεν βοηθάει το γεγονός ότι στην κοινωνία σήμερα η μοιχεία και άλλες αχρειότητες, εξυψώνονται. Σε αντίθεση, το βιβλίο των Παροιμιών τοποθετεί την αμαρτία στη σωστή της θέση, όπως πολλά χρόνια αργότερα ειπώθηκε και από τον Παύλο: «Ο μισθός της αμαρτίας είναι θάνατος» (Ρωμ. 6/ς' 23).

Διαβάστε Παρ. 7/ζ' 22,23. Τι είναι εκείνο που καθιστά τον μοιχό ευάλωτο στην απειλή του θανάτου;

Εκείνος/η που «ακολουθεί», περιγράφεται ως ένα άτομο που έχει χάσει την προσωπικότητα και τη θέλησή του. Πλέον, δεν σκέφτεται. Η λέξη «ευθύς» δείχνει ότι δεν δίνει στον εαυτό του χρόνο για να σκεφτεί. Παρομοιάζεται με το βόδι που «υπάγει εις την σφαγήν», το ελάφι που «πηδά εις τον βρόχον» και το πουλί που «σπεύδει εις την παγίδα». Κανένα από αυτά δεν έχει συνειδητοποιήσει τον κίνδυνο που διατρέχει η ζωή του. Διαβάστε Παρ. 7/ζ' 26,27. Τι καθιστά την ανήθικη γυναίκα θανάσιμη;

Πιθανόν η γυναίκα που αναφέρεται να μην είναι «απλώς» μοιχαλίδα. Στην πραγματικότητα, αντιπροσωπεύει αξίες αντίθετες της σοφίας. Ο Σολομών χρησιμοποιεί αυτήν τη μεταφορά για να προειδοποιήσει τους αναγνώστες του ενάντια σε οποιαδήποτε μορφή κακού. Το ρίσκο είναι μεγάλο γιατί αυτή η γυναίκα δεν πληγώνει απλώς, αλλά σκοτώνει, και η δύναμή της είναι τέτοια που μπορεί να σκοτώσει και τον πιο δυνατό άνδρα. Με λίγα λόγια, και άλλοι πριν από εσένα, δυνατότεροί σου, δεν μπόρεσαν να ξεφύγουν από τα χέρια της. Από την περικοπή καταλαβαίνουμε ότι ο συγγραφέας μιλάει για την ανθρωπότητα γενικότερα. (Η Εβραϊκή λέξη που χρησιμοποιείται για τον άδη δεν είναι η κόλαση όπως οι περισσότεροι νομίζουν, αλλά το μέρος όπου βρίσκονται οι νεκροί, δηλαδή ο τάφος.) Το συμπέρασμα είναι ότι η αμαρτία, είτε πρόκειται για μοιχεία είτε για οτιδήποτε άλλο, οδηγεί στον αφανισμό, το αντίθετο της αιώνιας ζωής που ο Θεός θέλει να μας προσφέρει μέσω του Ιησού Χριστού. Γι' αυτό άλλωστε, όπως αναφέραμε ήδη, η γλώσσα είναι τόσο έντονη – γιατί πρόκειται για ζητήματα ζωής και θανάτου.

**ΣΚΕΨΗ:** Θυμηθείτε κάποιους «δυνατούς ανθρώπους» που έπεσαν. Γιατί αυτό πρέπει να μας κάνει πιο προσεκτικούς; Ποια είναι η μοναδική μας προστασία;



Παρασκευή 16 Ιανουαρίου Δύση ηλίου: 17:29'

## **ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΜΕΛΕΤΗ:**

«Ο Σατανάς προσφέρει στους ανθρώπους τα βασίλεια του κόσμου με την προϋπόθεση να του δώσουν την κυριαρχία. Πολλοί το κάνουν αυτό και θυσιάζουν τον ουρανό.» Ε. Χουάιτ, Testimonies for the Church, τομ. 4, σ. 495.

«Επιλέξτε τη φτώχεια, την αισχύνη, τον αποχωρισμό από τους φίλους ή οποιαδήποτε άλλη θλίψη, παρά να μολύνεται τη ψυχή σας με την αμαρτία. Καλύτερος ο θάνατος παρά η παράβαση του νόμου του Θεού, πρέπει να είναι το σύνθημα όλων των Χριστιανών. Από τη στιγμή που ισχυριζόμαστε ότι είμαστε μεταρρυθμιστές και έχουμε τις πιο αγνές αλήθειες του Λόγου του Θεού, πρέπει να ανεβάσουμε ακόμη πιο ψηλά το επίπεδο.» Ε. Χουάιτ, Testimonies for the Church, τομ. 5, σ. 147.

## **ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΣΥΖΗΤΗΣΗ:**

1. Πώς μπορούμε να είμαστε σοβαροί με την αμαρτία χωρίς να είμαστε φανατικοί; Πώς μπορούμε να είμαστε υπάκουοι στο νόμο του Θεού χωρίς να είμαστε νομικιστές;
2. Διαβάστε Έξ. 20/κ' 1-17. Πώς συνδέονται οι Δέκα Εντολές μεταξύ τους; Γιατί παραβαίνοντας μία εντολή, πολύ πιθανόν να παραβούμε και τις υπόλοιπες; (Δείτε Ιακ. 2/β' 11.) Τι παραδείγματα μπορείτε να βρείτε όπου η παράβαση μίας εντολής οδήγησε στην παράβαση και των άλλων;
3. Μείνετε λίγο στην ιδέα για το πώς οι άνθρωποι χρησιμοποιούν τη θρησκεία για να δικαιώσουν τις αμαρτίες τους. Δεν είναι άλλωστε δύσκολο, ιδιαίτερα όταν η «αγάπη» χρησιμοποιείται ως το απόλυτο κριτήριο για το σωστό και το λάθος. Σκεφτείτε όλα τα άσχημα πράγματα που έγιναν στο όνομα της «αγάπης». Πώς ο νόμος μας προστατεύει από την αμαρτία;
4. Δείτε ξανά την ερώτηση την ημέρα της Κυριακής περί των συμβόλων. Πώς μπορούμε να πέσουμε στην παγίδα να γίνουν ειδωλολατρία; Πώς γίνεται αυτό μία μορφή ειδωλολατρίας; Ποιες παραδόσεις, οι οποίες είναι σύμβολα πνευματικών αληθειών, μπορούν να παρερμηνευθούν;